

Svůdný vévoda

Adele Ashworth

PROLOG

Paříž, Francie

Leden 1860

Lady Olivia Sheaová, teď už víc než dvanáct hodin provdaná za lorda Edmunda Carlisleho, stála před jedním z vysokých oken s bohatě našasenými závěsy v elegantním pokoji hotelu U Cvrčka na náměstí Svornosti. Pozorovala vycházející slunce na horizontu, jehož paprsky dopadaly na Tuilerijské zahrady východně od hotelu.

Každé její tiché vydechnutí vytvářelo na chladném skle mlhavá kolečka. Třásla se zimou, jak stála bosá na dřevěné podlaze, mysl měla ochromenou a jedinými pocity, které vnímala, byly beznaděj, opuštěnost a narůstající zlost.

Do hotelu přijela s manželem teprve včera, aby zde strávili líbánky a začali nový život ve dvou. Tak si to alespoň Olivia myslela. Nesmírně šťastná a s velkým očekáváním se převlékla do hedvábné noční košilky, aby konečně naplnili svou lásku a manželský slib, když si náhle Edmund vzpomněl, že než se vydají na měsíční cestu do francouzského městečka Grasse kousek od francouzského středomořského pobřeží, musí ještě

vyřídit jednu obchodní záležitost. Neodkladně prý potřebují další finance na cestu. Během několika následujících hodin, kdy na něj Olivia čekala, její vzrušení a rozechvění, které prožívají všechny nevěsty-panny ve sladké naději na nadcházející svatební noc, vyprchalo. Místo toho se nejprve dostavila zlost a rozmrzelost, že ji tak zanedbává, pak strach a nakonec zoufalství, když si v mysli přehrávala to, co se mezi nimi během posledních tří měsíců stalo – jejich náhodné setkání jako dvou anglických aristokratů žijících mezi tak odlišnými Francouzi, vášnivý román, kdy se Edmund choval jako dokonalý a okouzlující džentlmen, jeho promyšlené dvoření a touha co nejdříve se vzít. Někdy nad ránem si konečně přiznala pravdu: jejich vztah byl jen přetvářka a manželství jeden velký podvod. Došlo jí, že manžel ji považoval za hlupáka a naivku.

Proč, Edmundě? Proč zrovna já? Co jsem udělala špatně?

Olivia se rozplakala. Věděla, že je to nesmysl. Ale také věděla, že by stejně později svá muka nedokázala skrývat a slzy by se jí z očí vylily jako fontána tryskající z hloubi srdce.

Edmund ji neopustil před oltářem, nechal ji roztouženou a čekající v manželském loži. S úsměvem a lží na rtech ji uložil mezi drahé, provoněné a nadýchané příkrývky, sladce ji políbil a pak ji bez zájmu a jakýchkoli výčitek opustil. Takové mrzké jednání považovala za největší zradu. Po důvěře a lásce, kterou mu dala, byl jeho odchod od manželského lože tím nejhorším ponížením. Domnívala se teď, že jeho touha po rychlé svatbě byla jen vydařeným pokusem dostat se k jejím penězům. Jako manžel na ně měl stejný nárok jako ona. Teď po probdělé noci s přicházejícím chladným a mlhavým ránem jí konečně všechno do sebe zapadlo a začalo dávat smysl.

První paprsky vycházejícího slunce pomalu probouzely město, které se jí až dosud jevilo jako bezbarvé a beztvaré, stejně jako se jí pomalu rodil v hlavě plán. Ano, měla svůj podíl na tom, že se nechala tak snadno oklamat, že dovolila, aby jí dědictví bylo tak lehce ukradeno. Ale nebyla tak naivní a hloupá, jak si Edmund myslel. Byla inteligentní a schopná a odhodlaná svůj důvtip využít.

Stále ještě oblečená v ručně vyšívané svatební noční košilce z dovozového bílého hedvábí a indické krajky Olivia v duchu složila nejvýznamnější slib, mnohem významnější než ten, který dala včera před bohem.

Rozhodla se, že ho vyhledá. Zařala pevně ruce v pěsti. Najde ho a získá zpátky svoje peníze. Dosáhne toho, aby tohle manželství bylo anulované. A pak ho úplně zničí.

Možná jí to bude chvíli trvat, ale nakonec ho stejně najde.

Přijdu si pro tebe, Edmundě, a pak mi za všechno zaplatíš.

KAPITOLA

PRVNÍ

Londýn, Anglie

Konec března 1860

Už uplynuly skoro čtyři dlouhé měsíce, co byl naposledy s nějakou ženou, a možná už rok, co se dotýkal ženy, jejíž jméno by si pamatoval. Dnes večer měl v úmyslu si najít nějakou společnost, ať už se bude dít cokoliv. Přepadla ho náhlá touha zašpásovat si v posteli, jakou nepoznal už dlouho. Bohužel možnosti výběru dobře vychovaných dam, s nimiž mohl diskrétně flirtovat a které se před ním na večírku pořádaném k debutu vzdálené sestřenice Beatrice nakrucovaly v pestrobarevných nákladných róbách, byly velmi omezené. Společenský večer, jehož byl povinen se zúčastnit, mu však neposkytoval příliš velký výběr dam, jež by mu pomohly vyřešit naléhavý problém.

Naprostá absence ženské pozornosti v jeho životě byla skutečně k pláči – zvláště u něj, Samsona Carlisleho, velmi významného a váženého čtvrtého vévody z Durhamu, té černé ovce, budící na veřejnosti pohoršení. Co by si ale všichni mysleli, kdyby znali pravdu? Bohužel, neměl na vybranou – neblahé pověsti se zbavit nemohl ani nechtěl. Nikdo ho neznal dooprav-

dy, i když si všichni mysleli, že ano. O jeho skutečném životě neměli tušení ani nejlepší přátelé. Věděl, že to tak musí zůstat i nadále.

Stál opřený o vysoký mramorový sloup zdobený bronzovými a zlatými dekoracemi naproti elegantnímu velkému schodišti na druhé straně místnosti. Nevzrušeně popíjel whisky a pozoroval hemžení v sále před sebou. Z této výhodné pozice přehlédl celou místnost, a přitom sám zůstával nenápadný. Nenáviděl takovéhle společenské události. Opovrhoval vším, co k němu přitahovalo pozornost. Bohužel, na večírcích byl zpravidla jedním z nejnvýše postavených šlechticů, nehledě na bohatství, takže se k němu všichni slétali jako vosy na med. Někdy byly jejich záměry naprosto zřejmé, jindy ne. Pánové s ním rádi diskutovali o obchodních záměrech, dívky se před ním uculovaly a očima žadonily o jeho pozornost, vdané ženy s ním diskrétně koketovaly a občas mu některá i tajně nabídlá pozvání, které uctivě odmítl. Největší lekci dostal v čtyřiatřiceti letech a na základě ní se rozhodl už nikdy – za žádných okolností – nedůvěřovat vdaným ženám. Podlehnout jejich kouzlu vždy vedlo k jedinému: k naprostému zruinování. Tak, jako se to téměř stalo jemu.

Potichu cosi zamumlal a přemýšlel, proč se mu myšlenky vždycky stočí do minulosti. V tomto běhu na dlouhou trať jediné, co mohl udělat, bylo přesvědčit sám sebe, že tuhle kapitolu života má uzavřenou. To mu přece ale ani trochu nebránilo, aby dnes nějakou ženu nesvedl. Ostatně kvůli tomu sem dneska přišel.

„Už zase tak sám?“

Tuhle suchou poznámku, která mu zněla v uších, pronesl Colin Ramsey, dlouholetý přítel, občasný soupeř, co se týkalo žen, a jediný muž na večírku, který se mu společenským postavením rovnal. Po celé Anglii

však neexistovali dva muži, kteří by se ve všech ohledech odlišovali tak moc.

„Zato ty ne, jak jsem si všiml,“ odsekl Sam, aniž se na něj podíval. „Mám pocit, že ti dnes večer padají k nohám všechny přítomné ženy.“

Colin se zasmál. „Doufám, že máš na mysli jen na tanečním parketu.“

„No jasně.“

„Pak tedy máš pravdu, protože jsem skutečně tancoval snad s každou tady v sále.“ Odfrkl si. „Nedovedeš si představit, jak mě bolí nohy.“

„Zkus je strčit do studené vody,“ navrhl Sam.

„To je tvůj recept na bolavé nohy po protančené noci?“ zeptal se Colin.

Sam přemohl touhu si nad jeho uštěpačnou poznámkou odfrknout. „Jasně, přesně to dělám po prohýřené noci.“

Colin se znovu zasmál, rozhlédl se a dal si pořádný doušek. „Tobě vždycky všechno projde,“ zavrčel přes okraj sklenky.

Sam na jeho poznámku nereagoval a napil se whisky. Edna, dcera lady Swanové, v pastelově růžových, krátce střižených šifonových šatech, z nichž jí vykukovaly faldíky, vůbec nevypadala jako krásné a elegantní ptáče. Na druhé straně musel uznat, že je jenom „neatraktivní“. Po očku se na něj dívala a mile se usmívala, jak se otáčela na parketu s lordem „Kdovíjakým“. Možná by o ní mohl někdy v budoucnu uvažovat jako o eventuální manželce – pocházela ze slušné rodiny, měla docela uspokojující vzhled a těšila se dobrému zdraví. I postavu měla vhodnou, takže by určitě neměla problém s plozením dětí. Koneckonců, zplodit děti bylo jednou z vévodových povinností. V poslední době o ženách dost často přemýšlel a dospěl k závěru, že většina Angličanek mu připadá naprosto stejných –

s roztomilým nepřírozeným vzhledem, nevýrazně hnědými vlasy... a musel přiznat, že většina z nich ho nudila. Brzy ale nastane chvíle, kdy si bude muset jednu z nich vybrat, aby se z ní stala vévodkyně. Dřív než umře na nějakou chorobu a jeho majetek a bohatství se dostane do rukou bratra. Oženil by se třeba s čertem, než by tohle dopustil. Ale pravděpodobně ne se sladkou a poněkud nevýraznou Ednou. A už vůbec ne *tak* brzy.

„Dělá si na tebe zálusk, co?“ prohlásil Colin a vytrhl Sama ze zamyšlení.

Sam se zadíval na přítele, který byl jen o pár centimetrů menší než jeho sto devadesát centimetrů vysoká postava. Colin, oblečený v tom nejdražším a nejparádnějším smokingu s bílou hedvábnou košilí, se rozhlížel po tanečním sále a vypadal naprosto přirozeně, když si v davu vybíral vhodnou partii. Sam se znechuceně ušklíbl. Už dlouhá léta pociťoval vedle Colina určitý druh žárlivosti a obdivoval ho, jak nenuceně a sebejistě se chová, co se týče žen. Ve srovnání s ním se Sam v přítomnosti něžného pohlaví choval jako slon v porcelánu.

„Jo, dělá si zálusk na moje peníze,“ opravil ho.

„Na to bys měl být ale hrdý, ne?“ Colin se k němu obrátil.

Sam na to nic neřekl.

„Ona tě nezajímá, že jo?“ dodal přítel.

„Vůbec ne.“

Colin se znovu napil. „Náhodou vím, že její rodina tě vede na seznamu potenciálních ženichů. A Edna bude mít docela slušné věno –“

„Na co si tu hraješ? Děláš jí snad dohazovače?“ Kývl hlavou směrem k Edně Swanové. „Taky jsi svobodný. Můžeš se o ni ucházet sám.“

„Nepotřebuju její věno,“ odpověděl lhostejně Colin.

Sam na jeho poznámku nereagoval, i když věděl, že na to Colin čeká. Během let, co se znali, si občas ze sebe dělali legraci, což Sam považoval na jejich přátelství za velmi příjemné.

„Bože, vidíš to taky?“

Sam sebou trhl, překvapený Colinovou vzrušenou poznámkou. Podíval se na přítele, jehož pohled byl upřený na schodiště na druhé straně tanečního sálu, přehlížející dav mladých dam v rafinovaných šatech a jejich matek ostražitě na ně dohlížejících.

„Co máš na mysli?“ zeptal se otráveně.

Colin se zašklebil. „Anděla v oslnivě zlaté róbě.“

Sam se otočil, zamířil pohled na mramorové schodiště a zahlédl pouze dvě nevýrazné dívky v růžových šatech, které se ztratily v záplavě pestrobarevných sukni na tanečním parketu. Nikoho tak oslnivého neviděl. „Mám to chápat tak, že vidíš dámu, s níž by ses chtěl oženit?“

„Jasně.“

Colinovo rozhodné přikývnutí Sama překvapilo. Nevěřicně zvedl obočí a zopakoval: „Jasně? Uvědomuješ si, doufám, že slovo *manželství* znamená celoživotní oddanost a věrnost, což jsou věci tobě velmi vzdálené?“

Colin jeho slova ignoroval, jako by byl ženou na druhé straně místnosti zcela očarován. „Je skvostná. Ale jak sešla ze schodů, ztratila se mi v davu.“

Sam spokojeně zavrčel: „Jaká škoda. Možná ji už nikdy nespatříš.“

Colin se usmál. „Ne, mám v úmyslu se s ní setkat. Jsem toho názoru, že by bylo patřičné, abychom se ještě před svatbou poznali, nemyslíš?“

Byla to jen řečnická otázka, protože Colin položil sklenku na ták procházejícímu číšníkovi, otočil se a téměř okamžitě zmizel v davu.

„Možná je už vdaná,“ zamumlal si Sam sám pro sebe, aby se cítil líp. Nejkrásnější a nejvíc žádoucí ženy byly vždycky zadané. Tenhle fakt ho během let několikrát málem zničil. A občas ho i zachránil.

Škoda, pomyslel si.

„Vaše Milosti?“

Sam s nelibostí obrátil pozornost ke statné postavě lady Ramony Greenfieldové, která se objevila vedle něj a na rtech jí pohrával úsměv naprosté spokojenosti. „Mám pro vás velmi zajímavé novinky.“

Sam si povzdechl. Lady Ramona si totiž zakládala na roli dohazovačky. „Novinky?“ Na delší odpověď se Sam nezmohl.

„Myslím, že je to velmi neobvyklá příležitost.“ Lady zaváhala a odsunula si pramen šedivých vlasů za ucho. „Pokud můžu být tak troufalá, ráda bych vám někoho představila. I když se musím přiznat, že je to představení poněkud... nekonvenční.“

Slovo *nekonvenční* vyvolalo na Samově čele vrásky. Předpokládal, že lady Ramona mu chce představit Ednu Swanovou, a vůbec nechápal, že by ji tahle stydlivá a skromná dívka o takovou pomoc požádala. „Pokračujte, prosím,“ vyzval ji s předstíraným zájmem.

Lady přešlápla z nohy na nohu, nervózně si pohrávala s krajkovým kapesníčkem v ruce. „No... Vaše Milosti, vypadá to, že je tu...“ naklonila se k němu a zašeptala, „jistá *Francouzka*, která by se s vámi ráda seznámila.“

Svaly se mu napjaly. Na chvíli pocítil, jak se mu vnitřnosti stáhly nervozitou, v prstech pevně svíral sklenku se zbytkem whisky.

Francouzka. Zvláštní shoda okolností, vzhledem k tomu, že předtím přemýšlel o své minulosti. Pro něj to už však bylo *passé*. Nechtěl mít co do činění s žád-

nou Francouzkou. Nebyl nikdo jiný na celé zeměkouli, koho by s větší radostí odmítl.

Věnoval lady Ramoně nejkouzelnější úsměv, jaký dokázal na rtech vyloudit, a s lehkým přikývnutím odpověděl: „Musím vám, madam, poděkovat, ale myslím, že setkání s touto dámou by bylo v tuhle chvíli nepatřičné.“

Byla to neomalená a drzá odpověď, poznal to, když lady Ramoně unikl ze rtů nevěřící povzdech. Předpokládal však, že má ve společnosti takové postavení, že se dáma neopováží jeho odpověď jakkoli zvažovat, či o ní s kýmkoliv diskutovat.

K jeho nemilému překvapení se však lady Ramona jen tak lehce nevzdala. Tváře jí zrůžověly rozpakky, nervózně se zavrtěla, ale zůstala stát vedle vévody.

„Velmi se omlouvám, Vaše Milosti,“ řekla a ztišila hlas, když se k němu naklonila, „ale tahle Francouzka je... někdo jiný. Je velmi neústupná a... pokud mohu posoudit, je velmi výjimečná a zvláštní.“

Lady Ramona se snažila ze všech sil. Sam musel uznat, že její slova v něm vzbudila zvědavost. Nadzvedl obočí. „Skutečně?“

Lady Ramona se narovнала, spokojeně se usmála a oddychla si, že vévodu přesvědčila. „Jistě, Vaše Milosti. Požádala o setkání s vámi a prohlásila, že se nesetkáte poprvé.“

Tahle informace ho zaujala. Změnil názor a usoudil, že setkání s *výjimečnou a zvláštní* Francouzkou – ať už to znamenalo cokoliv – aspoň trochu ozvláštní tenhle nudný večírek.

Odložil procházejícímu číšníkovi na ták zpola dopitou sklenku, suše se pousmál a mírně se před lady Ramonou uklonil. „Pak mně tedy bude potěšením se s ní setkat a formálně se seznámit.“

Lady Ramona se odmlčela, zřejmě znovu nabyla sebejistoty, protože významně nadzvedla bradu. Zdálo se, že chce ještě něco dodat, když je náhle přerušila jiná korpulentní dáma, již Sam neznal, něco zašeptala lady do ucha a hned zase zmizela.

Lady Ramona se lehce uklonila. „Jestliže tu počkáte, Vaše Milosti, budu za chvíli zpátky.“

„Jistě. Zůstanu tu jako přikovaný a netrpělivě vás budu očekávat,“ odpověděl.

Lady chvílku přemýšlela, zda svá slova nemíní ironicky a zda by neměla na takovou poznámku reagovat, ale pak se rozhodla, že lepší bude mlčet. S nejistým úsměvem na rtech se otočila a zmizela v davu.

Sam si protřel unavené oči, znovu ho přepadla nervozita. Chtěl si přece dnes večer najít vhodnou ženu, s níž by si mohl zašpásovat, a ne tu stát rozčarovaný a zcela bezmocně čekat na setkání s jakousi neznámou Francouzskou, kterou již z principu neměl rád. Ani by ho nenapadlo jít s ní do postele, i kdyby ho kdovíjak přitahovala. Vyvolala by totiž v jeho mysli příliš bolestivé vzpomínky. Žít s takovým šlechtickým titulem bylo občas velmi vyčerpávající, nehledě na smůlu, kterou měl s ženami. Musí tohle takzvané setkání, s nímž neochotně souhlasil, rychle vyřídit, slušně se omluvit a najít si nějakou vhodnou dámu na noc.

Znenadání zahlédl anděla ve zlaté róbě. Ne, nebyl to anděl. I když to byla nepochybně stejná dáma, jakou před chvílí viděl Colin, Sam by ji popsal jako exotickou bohyni výjimečné krásy s neobyčejně modrýma očima.

Musel to být odlesk třpytících se šatů, co ho jako první zaujalo, co přitáhlo Samovu pozornost k vysoké štíhlé postavě, což byl jistě návrhářův záměr. Bohatě nabíraná látka šatů se blyštěla ve světle svíci, sváděla jeho pohled a podtrhovala omračující mimořádnost

ženy – dlouhé štíhlé nohy, lehce zaoblené boky a vosí pas, plná ňadra tak dokonale padnoucí do mužských dlaní, a obličej, který nemohl být popsán jinak než jako čistá božská dokonalost.

Fascinovaně na ni zíral, jako by ho tohle zjevení naprosto ohromilo.

Musela vycítit nervozitu a údiv nad dokonalostí své krásy, jež ho zcela paralyzovala. Když se k němu přiblížila, jeden koutek rtů se jí zvedl v ironickém uspokojivém úsměvu. Vyzařovala z ní sebejistota, až vzdorovitost. Koneckonců byla to Francouzka – velmi okouzující žena, jež dovedla své klady náležitě využít.

Sam se snažil tvářit rozvázně, propletl si prsty za zády, narovnal se v ramenou a stál napjatě, jako by chtěl mezi nimi vystavět neviditelnou zeď. Zastavila se přímo před ním, vedle lady Ramony, jež se pyšně naparovala, takže všechny oči v okolí se upíraly na ně tři.

Nevěděl proč, ale té ženě nedůvěřoval. Nadechl se a ucítil její vůni – směs vanilky a jakéhosi koření.

„Vaše Milosti,“ začala lady Ramona pisklavým nepříjemným hlasem, aby přehlušila kapelu, „dovolte mi, abych vám představila lady Olivii Sheaovou, původně z Elmsbora, teď ovšem z Paříže. Lady Olivie, Jeho Milost, vévoda z Durhamu.“

„Vaše Milosti,“ pozdravila lady, mírně se uklonila a natáhla k němu ruku v rukavičce z jemné kůže.

Hlas dokonale ladil s jejím vzezřením. Byl neobvyklý, taková zastřená směs sexuality, napětí a tajemství s jakýmsi zvláštním přízvukem.

Sam jí stiskl prsty v dlani, dost natolik, aby jí dal najevo, že není radno si s ním zahrávat. Že on je ten silnější a mocnější, přestože si lady Olivia Sheaová tohle setkání naplánovala.

Kromě toho, že malinko přimhouřila oči, nedala na sobě znát, že si silnějšího stisku – a jeho významu – všimla. Pod tenkou rukavičkou cítil, jak je její kůže teplá.

Hudba přestala hrát a Sam zamumlal: „Lady Olivie, jsem okouzlen.“

Lady Ramona tleskla dlaněmi před svým mohutným poprsím. „Výborně, tak vás teď nechám, abyste si mohli popovídat.“

Sam se na ni nepodíval, ale kývl na rozloučenou. Lady Olivia pronesla: „Děkuji vám, lady Ramono.“

Starší žena na chvíli zaváhala, pak si odkašlala, aby Sama upozornila, že stále ještě drží lady Olivii za ruku. To bylo společenské faux pas a Sam si byl jistý, že tahle korpulentní dáma mu v přeplněném tanečním sálu právě zachránila pověst. Málem se rozesmál, pustil Oliviiinu ruku, což měl udělat již před chvílí. Lady Ramona se uklonila a zmizela mezi ostatními hosty.

Hudba začala znovu hrát, tentokrát valčík, který Sam příliš neuměl. Doufal, že lady Olivia ho nevyhledala kvůli tomu, aby si s ním zatančila. K tancování měl odpor. Na druhou stranu ale neměl tušení, o čem si má s touhle kráskou povídat.

Dívala se na něj upřeně, v rukou si pohrávala se zlatě zdobeným vějířem ze slonoviny. Pak se k němu naklonila, usmála se a sykla: „Už žádné utíkání, drahoušku. Teď už mi neunikneš, když jsem tě konečně našla.“

Našla ho? Francouzky byly ve svých návrzích vskutku velmi odvážné. Vzpomněl si na dávno zkušenosť a okamžitě ho zamrazilo.

Sam se afektovaně zasmál a zastrčil ruce do kapes. „Nevzpomínám si, že bych někdy předtím slyšel od dámy tak okatou nabídku,“ zavrčel.

Poprvé od chvíle, kdy se na sebe zadívali, lady Oli-

via znejistěla. Zamrkala, narovнала se a ze rtů jí zmizel úsměv. Pak ale vzdorovitě zvedla bradu.

„Proč si se mnou neustále hrajetе?“ zeptala se spíš rozzlobeně než přesvědčivě. „Copak mě opravdu nemůžete ani vystát? Copak je pro vás tenhle večírek až tak důležitý? Nezdálo se, že by vás moje přítomnost překvapila.“

Teď byl pro změnu zmatený Sam, i když se ze všech sil snažil nedat nic najevo. „Proč by mě měla vaše přítomnost překvapovat? Ujišťuju vás, lady Olivie, dříve z Elmsbora, teď z Paříže, že jen velmi málo Francouzů mě překvapí.“ Ztišil hlas a sklonil k ní hlavu, aby ho dobře slyšela. „A co se týče hraní si, s tím jsem už velmi dávno přestal.“

Tváře jí ve světle svíce zrůžověly. Okouzlující modré oči jí žhnuly zlostí. Sam neměl ani potuchy, o čem to tu spolu právě teď mluví, ale rozčilovalo ho, že touží v téhle konverzaci pokračovat. Že se mu líbí se na ni dívat.

„Zničil jste mě,“ zašeptala, svaly v těle se jí napjaly a hlas měla zhrublý nefalšovaným hněvem.

Takže o peníze jí jde! Ruce v kapsách sevřel v pěstě a snažil se ovládat, aby nepřitáhl pozornost ostatních hostů v tanečním sále.

Ledovým hlasem jí odpověděl: „Pokud si myslíte, že ze mě vytáhnete nějaké peníze, předem vás varuju, že ať budou vaše prohlášení jakkoliv smělá, ztratíte nakonec vy. Pověst mám tak jako tak bídnou a navíc mám dostatek financí, abych proti vám bojoval a zničil vás.“

Měla chuť ho praštit. Viděl jí to na očích, ve způsobu, jakým si ho prohlížela, jako by si vyhlížela nejlepší místo, kam ránu zasadit. Všiml si, jak se jí napjal každý sval v těle. Předpokládal však, že by to neudělala na veřejnosti, před společenskou smetánkou, na to by-

la příliš kultivovaná. Svým způsobem ho takhle konverzace vzrušovala, což ho ovšem na druhé straně štvalo.

„To je ale překvapení!“

Sam trhl hlavou. Znovu se u nich objevil Colin s další sklenkou v ruce a díval se z jednoho na druhého.

Lady Olivia nejistě ustoupila o krok dozadu, zdálo se, že ji takhle situace vyvádí z míry, protože rozevřela vějíř a začala si jím nervózně kmitat před obličejem.

„Jste tu dnes opravdu ta nejpůsobivější bytost,“ prohlásil Colin a uklonil se před ní. „Jak jsem proboha mohl promeškat váš příchod?“

Lady Olivia se škrobeně usmála a uklonila se. „Dobrý večer, pane.“

Colin jí zvedl ruku a políbil ji na klouby prstů. „Jmenuji se Colin Ramsey z Newarku. Vidím, že s mým nejlepším přítelem jste se už seznámila. Mí strážní andělé museli zaspát.“

Olivia se podívala z jednoho na druhého. Sam si všiml, že je z Colinova vyrušení vyvedená z míry stejně jako on. Náhle měl stísněný a nepříjemný pocit, v přeplněném tanečním sálu bylo dusno a horko. Přál si jen se tak otočit a odejít. Olivia ho ovšem z něčeho obvinila a vyhrožovala mu, čímž překročila hranice. Večer měl už tak jako tak zkažený a navíc Colin byl v Olivii přítomnosti okouzlující, což Sama štvalo.

„Lady Olivia Sheaová,“ představil ji Sam Colinovi, „dříve z Elmsbora, teď z Paříže.“

Colin po něm střelil rozpačitým pohledem a pak se zadíval na bohyni ve zlatě.

„A považujete se spíše za Francouzku, nebo za Angličanku?“ zeptal se.

„Za obojí,“ odpověděla a upřímně se na něj usmála. „Můj otec byl Angličan, matka pocházela z Pa-

říže.“ Stiskla rty do tenké linky a mile se podívala na Sama. „A manžel je Angličan.“

Bože! Vdaná Francouzka tvrdící, že ji přivedl na pokraj zničení. Napadlo ho, že by mohla v přítomnosti Colina, nejžádanějšího londýnského džentlmena, zapomenout, že ho obvinila z nečestného jednání. Bohužel, s jeho štěstím byla šance minimální.

„Manžel?“ zalapal po dechu Colin a přitiskl si dlaň na srdce. „Teď jste mě ovšem ranila, drahá lady.“

Sam nervózně přešlápl, jeho pohár trpělivosti už téměř přetékal. Netoužil po ničem jiném než poslat Colina do háje.

Lady Olivia však byla slušně vychovaná a při Colinově poznámce se zarděla. Aspoň si to Sam myslel. Možná, že ty červené tváře měl na svědomí horký vzduch v místnosti.

„Je váš manžel dnes s vámi?“ pokračoval Colin vesele. „Rád bych se setkal s mužem, který měl takové štěstí, že jste se stala jeho ženou. To mně se nestane.“

Francouzka se zachichotala a zvonivý smích mu zněl v uších s naprostou nevinností a radostí. To ho deptalo.

Olivia si povzdechla a obrátila pozornost zpátky k Samovi. Její stydlivé chování se neočekávaně změnilo na téměř arogantní.

„No... vlastně, pane,“ pokračovala, falešně se na Sama usmívala a propichovala ho zlostným pohledem. „Tohle je můj manžel. On vám o mně nevyprávěl? Jsem provdaná za Edmunda.“

Připadalo mu jako věčnost, než tohle naprosto šokující oznámení proniklo do jeho spořádané a chladně uvažující mysli, jako by uběhla nekonečně dlouhá doba, než těm slovům porozuměl a pochopil jejich význam, než si uvědomil, že tahle „výjimečně krásná“

Francouzka stojící před ním mu právě teď obrátila život vzhůru nohama.

Řekla, že je provdaná za *Edmunda*. Myslí si snad, že on je Edmund?

Horko v tanečním sále se stalo nesnesitelné a dusné, hudba mu zněla jako kakofonie tónů. Pevně sevřel ruce v pěsti a snažil se navenek vypadat klidně. Moc se mu to nedařilo, protože přerývaně dýchal a srdce mu bušilo do žeber, že to musela slyšet i na tu vzdálenost, a hrozilo, že vyskočí z hrudi.

Byla přesvědčená, že *on* je Edmund. Přiznala se, že zná jeho bratra, který ho přivedl na pokraj bankrotu, ukradl mu ženu, již miloval, a před deseti lety zmizel ze země a už se tu neukázal.

Takhle Francouzka je *provdaná* za *Edmunda*. Tedy aspoň to tvrdí.

Bože!

Musela si všimnout jeho reakce, nebo spíš ne-reakce na své tvrzení, protože ustoupila o krok dozadu a dívala se na něj zlostným pohledem se rty sevřenými do tenké linky.

„Myslel jste si snad, že vás nikdy nenajdu, drahoušku?“ zeptala se rozrušeně, ramena ztuhlá pobouřením. „Myslel jste si, že se nebudu pít po svých penězích? Nebo jste si snad myslel, že poté, co jste mě tak sprostě okradl, nebudu mít dostatek finančních prostředků, abych opustila Francii?“

Kdyby Samovi nevyrazila dech její krása už při prvním pohledu, zřejmě by oněměl teď. V hlavě mu vířily tisíce otázek, na něž snad ani nechtěl znát odpovědi. Nechtěl mít s touhle bojovnou kráskou nic společného. Ale když se mu mysl uklidnila, srdce konečně zpomalilo a dostalo se do normálního tempa, uvědomil si, že tahle žena je klíčem k tomu, aby *Edmunda* konečně našel. Aby konečně zjistil, co haneb-

ný bratr po celou tu dobu od svého útěku z Anglie vlastně dělal.

Zaplat'pánbůh Colin nic neříkal, protože byl stejně v šoku a zmatený Oliviiiným prohlášením jako Sam. Na rtech mu teď pohrával jízlivý úsměv, nepochybně si téhle bláznivé situace užíval. Zkoumavě si oba prohlížel a pomalu usrkával whisky.

Sam si rukou pročísl vlasy a možná trochu ze zlomyslnosti se rozhodl, že bude dál hrát její hru. O důsledcích bude přemýšlet později. Vlastně ji teď měl v hrsti.

„Zdá se, drahá Olivie, že jste mě skutečně našla,“ zavrčel s jízlivým úsměvem, jak se snažil co nejpřirozeněji vyslovit její jméno.

Colin se zachechtal. „Proboha, jakou pavučinu jsme tu upředli...“

Sam ho zpražil zlostným, varovným pohledem. Pak se ujistil, že nikdo v bezprostředním okolí se o jejich rozhovor nezajímá, a chytil Francouzku za paži.

„Zatancujete si se mnou?“ zeptal se.

Při jeho slovech jí malinko poklesla čelist, ale nakonec se usmála. „Myslím, že ne. Jsem tu, abych se s vámi vyrovnala, Edmunde, ne proto, abych tu tancovala –“

„Promluvíme si při tanci,“ prohlásil rozhodně a přitáhl si ji do náručí, než stihla protestovat.

Bylo zřejmé, že tancovat vůbec nechce. Svaly měla napjaté, trásla se vzteky, tváře jí hořely buď horkem v místnosti, nebo spíš pobouřením.

Dotáhl ji doprostřed tanečního sálu, začal se pohybovat v klidném rytmu hudby. Vnořili se do davu lidí, jako by byli jeho součástí. Byli velmi přitažlivý pár – oba vysocí a snědí, její modré oči kontrastovaly s téměř černými vlasy a třpytící se zlatou róbou. Byl si téměř jistý, že se všichni dívají jen na ni. Sam vypadal

jako pravý anglický šlechtic, ona vypadala... skvostně. Lady Olivia Sheaová byla nepochybně nejatraktivnější a nejrozkošnější žena dnes večer tady v sále a možná nejpůsobivější žena, s níž se kdy setkal. A považovala ho za Edmunda. To byla po všech stránkách ta nejnepříjemnější situace.

„Vidím, že jste se v tanci hodně zlepšil,“ řekla drze a cloumala s ní zlost, že ji donutil k tanci.

Takže bratříčka neopustila touhu stýkat se s bohyněmi s dobře proříznutou pusou.

„Co jiného by měl muž v mém postavení dělat, drahá Olivie?“ položil jí otázku místo odpovědi. I ona tančila velmi dobře.

„Ani jsem netušila, že máte takové postavení ve společnosti, Vaše Milosti,“ řekla. „Jak příhodné, že jste mi takovou zajímavou informaci zamlčel.“

Sam se snažil neusmívat. *Bože, je naprosto úchvatná.* „Neptala jste se mě na to.“

Olivia zalapala po dechu. „Vy bídáku.“

Sam se usmál. „Už mě nazývali i horšími jmény, ale nikdo tak krásný mi to ještě neřekl.“

Jeho úsměv a tlumeně pronesená slova – ať už byla míněna upřímně, či ne – ji na chvílku upoutala. Zamračila se a jako by ztratila řeč. Odvrátila pohled a zadívala se na ostatní tanečníky kolem nich.

Roztěkaně odpověděla: „Nepřišla jsem si sem zatancovat.“

Přimhouřil oči a ušklíbl se. „To už jste říkala. Ale musím přiznat, že jste v tanci úžasná. Klidně bych s vámi protančil celou noc.“

Olivia znovu zaváhala, udělala chybu v krocích a Sam jí v očích zahlédl rozpaky. Zachvěla se, rychle zamrkala a znovu se chytila rytmu hudby.

Podívala se mu zpátky do očí a pevně mu stiskla rameno. „Proč tohle děláte? Nechci vás, ani váš titul ne-